За сірим тлом холодного вікна
Лежить дорога, що веде до тебе.
Моя любове і моя потребо,
Наповни душу силою вина!
Нехай гойднеться гілкою ще раз,
Злетить у вись за жайвором тріпотним,
Нап'ється гідно синеви достоту
Й очиститься від болю та образ.
Забуде голос сумномовних слів
І змиє сіль, що рани нам ятрила.
Напевно, в тих, хто розгортав вітрила,
Свавільний дух ніколи не малів.
Відкинемо тоді печалі злі,
Підем, обнявшись, синьооким небом...
Моя любове і моя потребо,
Не полишай мене на цій землі.